Översättning: Gunnar lade denna sten efter Gudlög, sin hustru god, och efter Asa, sin dotter mycket god. Gud hjälpe båda deras själ!

För **ahsu** *Āsu* jfr **sahlu** B. 500, L. 242, D. I, 231 Bräckstad, i vilket S. Bugge, *Runverser*, s. 49, antager **h** stå som längdtecken; med ristningen **saflu** jfr **siflu** 'själ' Öl. 44 Bo.

240. Hovs kyrka, Göstrings hd.

Pl. LXXXVIII. Fig. 1.

Runstenen är en kalkhäll, som är inmurad i kyrkans västra gavelvägg på insidan vid golvet söder om stora gången, är 88 cm lång och skjuter ut ungefär 30 cm ur väggen. Denna och de följande runstenarne Ög. 241, 242—243 upptäcktes vid kyrkans reparation 1913 och tillhöra enligt byggmästaren, som ledde reparationen, kyrkans ursprungliga grund, emedan golvet sänkts vid föregående reparationer; dylika stenar utan ristning hade anträffats runtom i grunden.

Runorna äro 11 cm långa, löpa efter stenens kant, infattade av två linier, och äro djupt och kraftigt ristade. Mittytan visar slingor.

Inskriften är följande: —**gþi : hualf : þ**—, i översättning: — lade detta valv —.

Med 'valv' menas en kista med kupigt lock, se B. 938 Ugglum Vg., vilket ord i runinskr. är mask., stundom neutr. Det följande ordet torde alltså varit **þ**[ina], det föregående har varit [la]**gþi**.

241. Hovs kyrka, Göstrings hd.

Pl. LXXXVIII. Fig. 2.

Runstenen är en kalkhäll, som är inmurad i kyrkans västra gavelvägg omedelbart norr om Ög. 240. Längden är 60 cm, på bredden skjuter den ut ur väggen 28 cm, tjockleken är 12 cm. Mittytan är rikt betäckt med slingornament. Inskriften löper efter kanten med runornas topp utåt, men de flesta runornas topp saknas.

Inskriften börjar med en tydlig punkt, som står lågt som nedre punkten i ett kolon, men någon övre punkt finnes icke. 1 är en 8 cm lång stav, som troligen varit **↑ t**, 2 är **ᚢ u** med bortslagen topp, 3—4 **na** med toppen borta men tydliga bistavar. På **s** i 5—8 **salu** räcka båda stavarne över slingans hela bredd och mellanstrecket sammanbinder den förras fot med den senares topp, så att runan ser ut som ett bakvänt lat. N; **s** är ganska brett, **u** däremot hoptryckt.

Inskriften: **. tuna . salu** har troligan betytt 'för Tun(n)es själ'. Denna inskrift innehåller alltså mansnamnet Tun(n)e, jfr kvinnonamnet **tuna** Ög. 77 Hovgården, ej långt från kyrkan.